

Mærke netop til dette kuriøse Udtryk — „Autoritet fra Sekretæren for Staten Minnesota, Hon. Oberst H. Mattsen“, hvilket Dokument han er villig til at fremlægge. For altsaa at sikkre sig mod saadanne Personer, der jo naturligvis kunne være meget skikkelige Folk, men for hvis Redelighed man ikke har nogen som helst Sikkerhed, er det, at Udvalget har foreslaaet denne nye Paragraf, og saa tilføjet man som en nødvendig Bistemmelse: „Uden saadan Fuldmagt maa Ingen hverve Udvandrerer eller offentlig tilbyde sin Medvirkning til Udvandring eller give Anvisning paa Udvandringssagenter, være sig i Sjælland eller Udlandet“. Det er en Selvfølge, at Overtrædelse af denne Paragraf maa være underkastet den samme Straf, som er nævnt i § 3, og det er Grunden, hvorfor vi have foreslaaet at flytte § 3 ned til at blive § 4, saaledes at man altsaa ikke behøver at gjentage Straffebestemmelsen i den nye Paragraf. Jeg kommer nu til den sidste nye Bestemmelse, som Udvalget har bragt i Forslag til en ny § 5, hvorefter Justitsministeren bemyndiges til at indrette et særligt Tilsyn med Udvandringen. Det er det Thing vil erindre fra Sagens 1ste Behandling, at et saadant Dulle fremkom fra flere Sider, og at det ligeledes blev udtalt, at man formentlig ikke behøvede at bevære Statskassen med at yde Honorarer eller Pensioner i den Anledning, men at det var rimeligt og billigt, at der paalagdes Udvandringssagenterne en moderat Afgift for hver Udvandrer, de beførge. Udvalget er særlig blevet bestryktet i sin Mening om, at dette er rigtigt ved et Brev fra 4 herværende Udvandringssagenter, hvoraf jeg skal tillade mig at oplæse et Par korte Stykker. De erklære, at deres Udtaleser ere nærmest foranledigede ved den Omstændighed, at flere af de ved 1ste Behandling i Landsthinget faldne Ytringer kunne synes at hvile paa den Forudsætning, at et saadant særligt Tilsyn med Udvandringen, som det der af et Par Talere blev antydet som ønskeligt, maatte imødeses med Uvillie af Agenterne, og at Oprettelsen af et saadant Tilsyn skulde være en fjendtlig Bevægelse imod disse, og at det vilde være uheldigt, om denne Sag skulde

gennemgaa hele sin Behandling i Rigsdagen under denne Forudsætning; thi den er aldeles urigtig; og saa tilføies der: „Der er neppe Noget, der i den Grad som vi have savnet et særligt Tilsyn med Udvandringen, og der er Ingen, der saa meget som vi maa ønske et saadant oprettet. Det er i vor Forretnings Interesse at kunne tilbyde de Passagerer, vi befordre, saa megen Betyggelse og en saa god Behandling som muligt. . . . Vi skulle ligeledes tillade os at bemærke, at Affordringen af en saadan Afgift som den, der er bleven antydet til Bestribelsen af Omkostningerne ved dette Tilsyn, ikke alene forekommer os at være aldeles i sin Orden, men vi skulle dertil føie, at en saadan Afgift vil være for ubetydelig at regne i Sammenligning med den Fordel, som derved vilde opnaas“. De ville altsaa være os taknemmelige for Vedtagelsen af et saadant Forslag. De ønske fremdeles, at undgaa Former, der kun ere til Besvær for Forretningen, uden at være til nogen Fordel for Udvandrerne, og som saadanne Former betegnes, at „alle Udvandningskontrakter skulle forsynes med Stempel efter Stempelloven“, altsaa med Stempel til 8 R., idet de erklære, at denne Bestemmelse har været dem til stort Besvær, idet der ved Leiligheder, hvor der skulde befordres flere Hundrede Udvandrerer, ikke har kunnet være det tilstrækkelige Quantum Stempelpapir ved Haanden, ligesom ogsaa Paakøbningen og Kasstationen af Stempelmærterne optog en forholdsmæssig lang Tid. Det høie Thing vil altsaa se, at de, i hvis nærmeste Interesse det er, have erklæret sig tilfredse med Udvalgets Forslag, og jeg kan tilføie, hvad Thinget strax vil faae at høre, at den erede Justitsminister, efter Forhandling med Udvalget har erklæret sig villig til at gaa ind derpaa: — Jeg skal med Hensyn til den sidste Bestemmelse, i den foreslaaede § 5 dog endnu gjøre en Bemærkning. Det kunde synes noget haardt, at der skal betales en Afgift for enhver Udvandrer, aldeles uden Hensyn til Alderen, altsaa ogsaa for Pattebørn. Men, jeg har erfaret, at paa Steder, hvor den Bestemmelse haves, at Pattebørn skulle være fritagne for Afgiften, f. Ex. i Hamborg, der ere Pattebørn mødt med Cigarer i Munden; med